

Únor

Divadelní zpravodaj

111. sezóna 2020/2021

NABÍDKA LETOŠNÍ KUNĚTICKÉ HORY

STŘÍPKY ZE ZKOUŠEK ŽÍTKOVSKÝCH BOHYNÍ

NORMÁLNÍ DEBIL 2 aneb ZMOUDŘENÍ BERTA INTRIBUSE

Vážení a milí diváci,

bohužel opět vydáváme náš Divadelní zpravodaj bez programu, neboť otevření kulturních institucí je stále v nedohlednu (alespoň se tak zdá teď v polovině ledna, kdy připravujeme únorové číslo zpravodaje). Lednový program jsme sice připravili a zde uveřejnili, nakonec nám však epidemiologická situace nedovolila odehrát ani jedno představení. V této komplikované době se nám ale podařilo dozkoušet inscenaci Žitkovských bohyní a odstartovat přípravy pokračování oblíbeného Normálního debila tentokrát s podtitulem Osmdesátky aneb Kalendárium.

V únoru, pokud dojde k toužebně očekávanému rozvolnění opatření a úpravě podmínek Protiepidemického systému ČR, pravděpodobně neuvedeme žádné představení pro abonenty. Vzhledem k aktuální situaci bychom po alespoň částečném otevření divadel naplánovali několik oprášovacích zkoušek, které bychom otevřeli divákům, jejichž počet bude patrně znovu omezen podle jednotlivých stupňů tabulky PES. Termíny veřejných zkoušek / představení obratem uveřejníme na webu divadla www.vcd.cz, kde naleznete i další aktuality a nejčerstvější zprávy. Prosíme proto o častější sledování internetových stránek divadla či jeho sociálních sítí.

Znovu přicházíme s Divadelním zpravodajem v mimořádné redukované formě, doufáme však, že i tento omezený počet stran Vám dá na chvíli zapomenout na nepříjemnosti kolem nás.

Přejeme Vám především pevné zdraví a těšíme se na brzká osobní setkávání v našem krásném hledišti!

Vaše Východočeské divadlo

**SLEDUJTE
STRÁNKY DIVADLA**

www.vcd.cz

FOTO M. KLÍMA

TŘI VETERÁNI a NOC NA KARLŠTEJNĚ

lákadla letošní Kunětické hory

Současná situace nám bohužel stále neumožňuje hrát uvnitř Městského divadla, na Malé scéně ve dvoře ani v Poediu v klubu, naštěstí nám ale nebrání ve zkoušení a přípravě novinek do repertoáru, natož v plánech na letošní hraní na vyhlídce Kunětické hory. V amfiteátru na hradní vyhlídce se letos „zabydlíme“ na delší dobu, než bývá zvykem, protože bychom chtěli divákům (ale i sami sobě) vynahradit předlouhou covidovou pauzu – chystáme se hrát nejen v květnu a červnu, ale také částečně v červenci a srpnu. Pevně věříme, že před prázdninami již bude epidemiologická situace stabilizovaná. A i kdyby ne, představení se konají pod širým nebem na čerstvém vzduchu, což minimalizuje jakákoli rizika.

Vstupenky na vybraná plenérova představení budou v prodeji od pondělí 1. února, pokud nebude otevřeno obchodní oddělení, prodej bude probíhat samozřejmě také online na www.vcd.cz.

V magickém prostoru Kunětické hory po roční pauze znovu uvedeme výpravnou pohádkovou inscenaci pro celou rodinu podle kultovního českého filmu **TŘI VETERÁNI**, kterou zde nastudoval režisér **Petr Novotný**, jenž titulní role svěřil **Tomáši Lněničkovi**,

Martinu Mejzlíkovi a **Alexandru Postlerovi**. Zábavný příběh tří vysloužilých vojáků, kteří se zapletou do světa kouzel, vznikl na motivy pohádky z knihy Fimfárum Jana Wericha. Na filmové plátno ho přenesl režisér Oldřich Lipský, jenž napsal scénář spolu se Zdeňkem Svěrákem. Nesmrtelnou hudbu složil Jaroslav Uhlíř. Kdo by neznal jeho písničku „Není nutno...“, že? Reprízy na Kunětické hoře jsou naplánovány na **21., 22., 23., 28., 29. a 30. května a 11. a 12. června**.

Letošní novinka na Kunětické hoře jistě potěší všechny milovníky českých muzikálů, na hrad se po dvaceti letech navrátí divadelní evergreen podle filmu Zdeňka Podskalského **NOC NA KARLŠTEJNĚ** – jistě si řada z vás ještě vzpomíná na zdejší verzi s Radoslavem Brzobohatým v roli Karla IV., která tehdy lámala rekordy v divácké návštěvnosti. Na její úspěch se pokusí navázat nově zpracování slavného muzikálu, které připravuje režisér **Petr Novotný** (premiéra se měla konat už v listopadu v Městském divadle, koronavirus ji však přesunul až na léto). Hlavní role příběhu o tom, že láska je silnější než příkaz krále, tentokrát nastudují hostující **Petr Stěpánek** a **Martina Sikorová**. A chybět samozřejmě nebudou nestárnoucí hity z pera Karla Svobody a Jiřího Štaidla jako *Láska má, já stůnu*, *Do věží*, *Hoja hoj* a další. Premiéry by se na Kunětické hoře měly uskutečnit **26. a 27. června** s následnými reprízami **1., 2. a 3. července**.

Pokud bude o *Noc na Karlštejně* a *Tři veterány* na Kunětické hoře zájem, máme připraveny ještě další termíny, které budou uvolněny do prodeje později. **RaS**

← T. LNĚNIČKA, M. MEJZLÍK A A. POSTLER
VE TŘECH VETERÁNECH, FOTO J. SEJKORA

↓ R. BRZOBOHATÝ V NOCI NA KARLŠTEJNĚ
V ROCE 2001, FOTO V. MOHYLOVÁ

NORMÁLNÍ DEBIL 2

aneb ZMOUDŘENÍ NORBERTA INTRIBUSE

R. BELLAN S J. PEJCHALEM PŘI ZKOUŠENÍ NORMÁLNÍHO DEBILA V ROCE 2016, FOTO J. VOSTÁŘEK

Téměř v polovině ledna, pár dní před začátkem zkoušení retrokomedie **NORMÁLNÍ DEBIL 2** (premiéra je naplánována na 22. února, ale...) jsem si povídala s jejím autorem a režisérem **ROBERTEM BELLANEM**. Neseděli jsme nad kávičkou v divadelním klubu, ale vzorně každý ve svém „home officu“ před obrazovkou počítače a povídali si o Debilovi, jak hru v divadle zkráceně, nicméně s láskou nazýváme. Takové rozhovory jsou poslední dobou bohužel čím dál častější, i tak si na ně ale nezvyknu. Také proto se už nemůžu dočkat nejen zkoušení, ale hlavně toho, až vám divákům budeme moci předvést výsledky naší práce, protože tentokrát se opravdu máte nač těšit. Něco málo už prozradíme v následujícím rozhovoru, v němž se například dozvíte, do jaké míry je **Debil 2** s výmluvným podtitulem *Osmdesátky aneb Kalendárium autobiografický*. A když budete číst až do konce, dozvíte se jednak, kdo je autorem obrázků, a také proč jimi rozhovor doprovázíme...

Oběma divadelním hrám, prvnímu a druhému dílu *Normálního debila*, předcházela kniha, tedy verze v próze. Pak jsi teprve napsal vlastní dramatizaci. Čím ti tento postup vyhovuje?

Po dopsání jedničky jsem na konci knihy slíbil čtenářům pokračování v druhém dílu. Některé zážitky a příhody jsou totiž vhodné jen pro knižní zpracování, ne na jevišti. Při psaní dvojky knihy ale už v mé hlavě existovala jistá představa divadelního zpracování, která samotné psaní ovlivňovala. A chtěl jsem

zachovat stejný postup taky proto, abych si při autorských čteních vyzkoušel, které z nových příběhů by mohly fungovat i v divadelní verzi.

Proč tedy vznikl další díl Debila? Jen abyš dodržel slib? Nebo také díky diváckému ohlasu?

Jistě, divácký ohlas byl motivační. Ale druhý díl vznikl hlavně proto, že jsem v tom tématu cítil další potenciál. Válka, disko, sex a první divadelní angažmá na pozadí osmdesátých let minulého století mi přišlo potenciálně vtipným rámcem pro přerod hlavního hrdiny v mladého muže.

Kdybys měl porovnat první a druhý díl hry – v čem se liší? Kromě toho, že první se věnuje dětství a druhý spíše dospívání hlavního hrdiny.

Především se liší ve způsobu vyprávění. V jedničce jsou to „jen“ historky z období puberty hlavního hrdiny v reáliích pozdního socialismu. Ve dvojce jsou jednotlivé historky zasazené do dobových událostí, které se s životem hlavního hrdiny přímo prolínají. Ocitneme se tak například při natáčení Discopříběhu, vystoupení Depeche Mode v Praze nebo při legendárním projevu Milouše Jakeše na Červeném Hrádku. A v neposlední řadě taky při studentské demonstraci

17. listopadu na Národní třídě. Je to vlastně celé takové kalendárium, kde samozřejmě nemůže chybět ani Saskia Burešová.

Na konci druhého dílu se Bert vrací z vojny, je tedy dospělý. Myslíš, že nějaké další pokračování vzhledem k jeho věku i historickému pozadí by mělo smysl? Nebo jsi dvojkou skončil?

No, nikdy neříkej nikdy, ale v tomto případě mám pocit, že vše bylo řečeno a žádný další díl už nebude. Zvlášť když ke konci dvojky hlavní

hrdina tak hezky zmoudří – už to není žádný debil. :-)

Není tajemstvím, že Debil, promiň – Norbert alias Bert – je vlastně Robert. Do jaké míry je druhý Debil autobiografický? Vymýšlel sis hodně?

Vůbec jsem si nevymýšlel. Skoro všechno je pravda. Ale co je to pravda? Vzpomínky jsou vždy zkrácené, každá ze zúčastněných reálných postav by ty situace viděla jinak. Já sám za sebe mohu říct, že komplet vymyšlený je pouze jeden obraz. Který, to ale neřeknu. →

Systém, kdy hrstka herců hraje mnoho různých postav napříč věkem i pohlavím, sis vyzkoušel už s první inscenací Debila.

V obsazení druhého dílu figurují opět 4 herci, tentokrát však ne na 20, ale na 54 postav. Jak se tohle dá fyzicky zvládnout?

Zvládnout se to dá, chce to poctivě nasazení a plnou koncentraci od herců i všech za jevištěm. Nejtěžší to má Ladislav Špiner, který sám bude hrát 27 postav. Ale já mu věřím, vždycky jsem měl pocit, že má energie na víc postav, než kolik standardně v jednom kusu hraje. Ale bude to dřina, to nezastírám. Velké množství postav má pro herce ale i své výhody: když se vám zrovna nějaká nevyvede, máte u diváků x dalších pokusů na svou rehabilitaci.

Jak se tebe jako režiséra na volné noze dotkla covidová situace?

Pořídil jsem si loni zjara nové módní outfity, abych trochu inovoval šatník. Teď už skoro rok chodím v tepláčkách. Ale nevaďí, tepláky nosím rád. Covid způsobil, že jsem si vyzkoušel život v důchodu. Čtu si, krmím ptáčky, piju víno a chodím se psem. A taky jsem si vždycky říkal, že až budu v důchodu, budu si kreslit. No a teď mám od kreslení mozol. Nikdy bych neřekl, že může mít člověk od něčeho takového mozol.

Podle reakcí většiny tvých nejen facebookových přátel by ses svou staronovou zálibou mohl i dobře uživit. Neuvažoval jsi o takových zadních vrátkách?

Jo, jo, uvažoval jsem, že bych si nakreslil i zadní vrátka. :-)) ☺ Ne, vážně: na kreslení jsem v divadelní pauze závislý. Jsem zvyklý dělat věci naplno, takže kreslím a občas i maluju až sedm hodin denně. V televizi sleduju pořady o malířích a galeriích, čtu knihy

o technikách. Zkouším všechno, co kdo už jednou vymyslel. Mojí výhodou je, že nejsem zatížen odborným vzděláním, a tak kombinuji všechny možné styly – včetně mnou vynalezené techniky olizovaných pastelek. Žít bych se tím asi chvíli mohl, ale mám svou ideu, že nic neprodávám. Ne proto, že bych nemohl, ale protože nechci. Mám své obrazy rád a rád se na ně dívám. Ať si každý namaluje svůj. Někdo by řekl, že je to dobrý marketing, protože už teď mám tolik objednávek a poptávek, že bych musel kreslit 12 hodin denně. No tak dobře, občas nějaký obrázek prodám, ale jen výjimečně – abych měl na rámy a barvy a doma mi nenadávali do darmošlapů. Kontakt na mě je na vrátnici divadla. Děkuji.

Opravdu jsi věnoval veškerý volný čas kreslení, nebo i něco přišel?

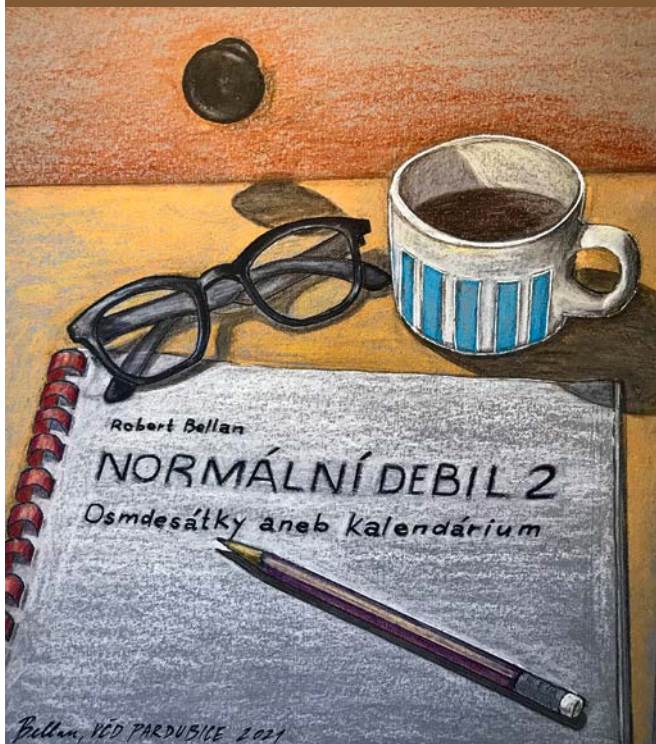
Nepíšu, ani nepřemýšlím. Úplně jsem si z hlavy divadlo vymazal. Je to obranný mechanismus, abych se zbytečně nestresoval. Ale teď se budu muset zase chvíli divadlu věnovat a jsem tomu rád. Jen nevím, jestli mi nebude chybět zase malování. Ale asi nebude, protože to vypadá, že si pravděpodobně užiju oboje.

V souvislosti s budoucí premiérou a tvým malováním můžeme diváky nalákat i na jedno malé překvapení – prozradíš ho?

Alespoň částečně?

Prozradím ho úplně. Zavázal jsem se celý průběh zkoušení od zahajovací zkoušky až po premiéru zachycovat formou kreslených obrázků. Mělo by se jednat zhruba o dvacet kreseb. Po premiéře by měla být vernisáž. Na tuto nabídku jsem kývnul, protože nemůžu chodit v čase zkoušení do kina, ani do hospody a ani večer do divadla, a tak budu mít pravděpodobně na ubytovně neobvykle volné večery. Už se těším! Jak na zkoušení, tak na malování.

AnH

NĚKDO PŘIJDE – snad brzy!

NĚKDO PŘIJDE je název hry současného norského dramatika **Jona Fosseho**, jejíž premiéru v rámci cyklu **INprojekty** plánujeme na **1. března**. Všichni však víme, že poslední dobou člověk míní a vládá, resp. covid mění, proto bychom rádi, pokud to nepůjde jinak, uvedli scénické čtení hry alespoň ve formě živého streamu na našem YouTube kanálu nebo divadelním Facebooku. V každém případě pevně věříme, že vy i my se máme nač těšit.

Hru pro vás spolu se mnou vybírala mladá režisérka **Aminata Keita**, absolventka oboru Teorie a historie dramatických umění na Filozofické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci a nyníjší studentka režie a dramaturgie na pražské DAMU. Hned po prvním přečtení nás Fosseho mikrodrama zaujalo svým minimalismem, ale i křehkostí v kontrastu se silnými situacemi, kterým nechybí ani humor. Ne nadarmo se jejím autorovi přezdívá Beckett

21. století (v názvu Fosseho hry **Někdo přijde** je jasný a autorem i přiznaný odkaz právě na nejznámější Beckettovo absurdní drama *Čekání na Godota*), nebo dokonce „nový Ibsen“.

Jon Fosse (* 1959) studoval sociologii, filozofii a literární vědu v Bergenu a jako spisovatel debutoval v 80. letech románem *Červeně, černě* (1983). Od té doby vydal desítky knih. Kromě románu se věnuje povídkám, krátké próze, lyrice, dramatu, esejistice i dětské literatuře. Obdržel několik literárních cen a jeho knihy byly přeloženy do mnoha jazyků.

V roce 2005 byl ve své rodné zemi vyznamenán Řádem svatého Olava. Za svoji mystickou románovou trilogii o lásce (*Mámení*, *Sny Olavovy*, *Na sklonku dne*) získal v roce 2015 Cenu severské rady za literaturu, jedno z nejprestižnějších evropských literárních ocenění.

Psaní divadelních her se věnuje od 90. let a dnes jich má na kontě více než tři desítky. V Norsku je považován za předního dramatika hned po Henrikovi Ibsenovi. Mezinárodně uznávaným dramatikem se stal na přelomu tisíciletí,

když slavný francouzský režisér Claude Régy v Paříži uvedl jeho hru **Někdo přijde** před sedmi sty diváky. Rok nato dnes už také legendární režisér Thomas Ostermaier se svým souborem berlínského divadla Schaubühne uvedl *Jméno*, další z Fosseho raných her, kterou pak úspěšně prezentoval na Salcburském divadelním festivalu. Od té doby se Jon Fosse zařadil mezi nejhranější severské dramatiky takřka na celém světě. Ani u nás už není zcela neznámý, přestože v češtině máme k dispozici pouze necelou třetinu jeho her, zato však ve skvělých překladech **Karolíny Stehlíkové**, která se dlouhodobě věnuje překládání norské dramatiky, je autorkou řady odborných článků a recenzí v divadelních a literárních časopisech a pedagogicky působí na Katedře divadelních studií Filozofické fakulty Masarykovy univerzity v Brně.

V případě, že nám bude umožněno se s vámi diváky na Malé scéně setkat, jako vždy po představení scénického čtení nabídneme závěrečnou diskuzi s inscenačním týmem, na níž přislíbila účast právě překladatelka **Karolína Stehlíková**.

A protože neztrácíme naději, že už brzy do divadla **někdo přijde** a že se (nejen) kulturní a divadelní život zase vrátí do starých kolejí, jednáme o našem hostování na norském Festivalu her **Jona Fosseho** v Oslu, který se má konat na začátku příští divadelní sezóny. Více o Fosseho vůbec první a nejuvážnější hře **Někdo přijde**, o její přípravované inscenaci i režisérce se dozvíte z rozhovoru s Aminatou Keita v březnovém čísle zpravodaje.

AnH

SPONZOR POŘADU

J. FOSSE, FOTO T. STENERSEN

INprojekt

Z JEVIŠTĚ, ŠATEN A KANTÝNY

STŘÍPKY ZE ZKOUŠEK ŽÍTKOVSKÝCH BOHYNÍ

Během příprav ŽÍTKOVSKÝCH BOHYNÍ, které měly mít v polovině ledna premiéru, jsem se postupně vyptávala herců, jak na ně působila románová předloha a následně dramatinizace, kterou pro naše divadlo napsali režisérka Kateřina Dušková s dramaturgem Jiřím Janků. Zajímaly mě však i další postřehy, pocity a zážitky ze zkoušení, o které se s vámi nyní ráda podělím...

PETRA JANEČKOVÁ (hraje Doru):

Ano, předlohu jsem četla, samozřejmě, a velmi mě zaujala. Hlavní téma o bohyních je mi blízké – zajímám se o ezoterické věci, věřím na energie, bylinky. A líbí se mi, jak je to napsané, ta forma je až téměř detektivní – jak Dora pátrá po minulosti, po bohyních, to je moc poutavé. A dramatinizace se mi líbila už na první přečtení. Je zřejmé, co si Kačka s Jirkou vytyčili, co chtějí z románu použít, protože nedramatizovali zdaleka všechno.

JINDRA JANOUŠKOVÁ (hraje Surmenu):

Já jsem knihu ještě nedočetla, chybí mi asi dvacet stránek, ale moc se mi líbí. Když jsem byla asi na stopadesáté stránce, začali jsme zkoušet. Miluji ten krásný kraj, kde se děj odehrává. S manželem jezdíme na Horňácké slavnosti, lidi tam znám. Katka to pěkně napsala

a dobře nás vede. Téma bohyní je mi blízké – mám to spojené i s vírou – věřím, že tady kolem nás něco je, co na nás působí. Věřím na sílu bylinek i na odlévání vosku. Nebo že se lidé rodí v nějakém období, a to je poznamenáno. Já jsem v jarním měsíci, tak jsem taková nabitá energií, zimní kozorohové nebo panny jsou trochu pomalejší. A všechny podobné věci mě přitahují, jen nemám kapacitu, abych se to naučila.

ROMANA CHVALOVÁ (hraje Irmu):

Když jsem četla román, vůbec jsem si nedovedla představit, že se z toho dá udělat dramatinizace, protože román je hodně složitý. Pro nás je to přehledné, a tak jenom doufáme, že to bude i pro diváky. Já jsem špatný divák, musela bych to vidět dvakrát. Rozptýluji se různými věcmi a nevidím to ostatní. (SMÍCH)

VERONIKA MALÁ (hraje Irenu):

Já jsem četla tak polovinu knihy. Nestihla jsem to před zahájením zkoušení, a pak jsem se přes to nepřekousala. Náš divadelní text mi přijde velice srozumitelný. Vlastně se mi to díky němu všechno poskládalo.

MARTINA SIKOROVÁ (hraje více postav):

Poprvé jsem knihu četla jedním dechem, teď už mi to tolik nešlo... Ale hra mě hodně baví. Je těžké říct, jestli je všechno zřejmé. Jsem v tom zainteresovaná, jsem vevnitř inscenace, tak nemám patřičný nadhled. Jestli to bude srozumitelné divákům, musejí říct pak oni sami. A musí být pozorní.

LUDMILA MECERODOVÁ (hraje více postav):

Román jsem četla už dávno, jsou to tak čtyři roky. Když jsme teď skoro na konci zkoušení, zdá se mi to už celkem čitelné. Ale na začátku pochopit ztáhly, kdo je kdo, bylo dost náročné.

DAGMAR NOVOTNÁ (hraje více postav):

Já hru nevidím zepředu, ale jistě je udělaná tak, že funguje. Divák ji však musí pečlivě sledovat, aby se neztratil v case. Když jsem četla knihu, bylo to to samé, i tam jsem se musela občas vrátit. Divák musí spolupracovat.

PETRO, role Dory ti nabízí velké věkové rozpětí – od osmileté holčičky až po čtyřicátnici. Ale na to jsi už zvyklá, že? Poslední dobou ti tohle jde bravurně – myslím tím například postavu anglické královny Alžběty II. v inscenaci Audience u královny.

J. JANOUŠKOVÁ A P. JANEČKOVÁ, FOTO R. KALHOUS

M. NOVOTNÁ, J. JANOUŠKOVÁ, P. MORI, T. LNĚNIČKA, K. ŠAFRÁNKOVÁ A A. POSTLER, FOTO R. KALHOUS

V Alžbětě mám „výlety“ do starších věkových kategorií, kdežto v Bohyních do těch mladších. My tady máme malé děti a já je šmiruju. Je to krásné – v té čistotě jsou nádherné – jednoduše, přímočaře, bez lhaní... krása. Děcka dělají i sebestmír kravinu na 150 %. My, jak už jsme „obouchaní“ životem, to děláme pouze na míru, jaká je nutná. Vypadá to, že jsme leniví nebo že něco šidíme, ale spíš se prostě šetříme. Ale děti to ještě nerozlišují, i když sebou třísknou o zem, nemají sebekontrolu. Postavu Dory chápu i jako protiúkol, protože je úplně jiná než já – já mnoha věcem podléhám, a ona jede proti tomu.

Jaký je to pocit, když stojíš na jevišti se svou dcerou Karolínou, která hraje tutéž postavu – mladší Doru?

Je to skvělé! Kateřina (REŽISÉRKA – POZN. RED.) se mě zeptala, jestli bych nechtěla pustit Káju do divadla, tak jsem se poradila s tatínkem Karolínky (LADISLAVEM ŠPINEREM – POZN. RED.) a trvali jsme na tom, aby prošla normálním konkurzem, a pokud by to nezvládla, ať to nedělá. Doma nic „necvičíme“. Někdy se mě třeba zeptá, kdy má v nějaké scéně přesně přijít, ale emoce nebo intonace vůbec nezkoušíme, všechno je její.

KAROLÍNKO, jak se ti hraje s maminkou?

No, trochu špatně, protože se jí musím přizpůsobit, protože ona je velká herečka, podle mě... Někdy to tam i popletu, ale taky se mi to dělá hezky. Chci se do toho vcítit.

Na jevišti hraješ, ale i zpíváš. Co se ti dělá lépe?

Dělá se mi dobře obojí. Nedokážu to popsat.

Když sleduješ svou alternantku

ANTONII BAREŠOVOU (DCERA HOSTUJÍCÍ ANTONIE TALACKOVÉ – POZN. RED.), **rozumíš všemu, co se na jevišti děje?**

Trošku jo a trošku ne.

TONKA BAREŠOVÁ: Já jsem si to přečetla a jakž takž jsem tomu rozuměla, ale je to docela komplikované. Když se koukám jako divák, tak je to pro mě víc srozumitelné.

Ty už máš s divadlem zkušenosti, že?

Já hraju i v Praze, ale toto je moje první role v divadle, které navštěvuji v zásadě dospělí diváci. Chodím do Dismanova rozhlasového dětského souboru a hraje se třeba v Minoru.

Řada herců hraje v Bohyních vícero rolí, postavíček. Martino, která se tobě hraje nejlépe? →

M. SIKOROVÁ, L. MECERODOVÁ, M. DOBROVOLNÁ, D. NOVOTNÁ A P. JANEČKOVÁ, FOTO R. KALHOUS

E. LÁSKOVÁ, N. NĚMCOVÁ A A. TALACKOVÁ, FOTO R. KALHOUS

MARTINA SIKOROVÁ: Jak kdy, podle toho, která se mi povede víc. (SMÍCH)

ALEXANDR POSTLER: Já hraju čtyři postavy, baví mě první a poslední. První je taková malá, ale hezky ucelená, a ta další je pěkně vystavěná, byť promluvív jednou větou. To je, jako když postava prochází jevištěm v hrozivém mlčení.

Ano, Hrobník je vtipný, dokonce ses dopustil choreografie...
Jo, tančící hrobník je vtipnej. (SMÍCH)

Mohla by se situace s Hrobníkem odehrát i ve skutečnosti?

Určitě. Sice neznám ani jednoho hrobníka, ale ze zkušenosti života předpokládám, že to budou nesmírně moudří lidé, a navíc s obrovským vtipem, to to nese... Důkazem toho je i opak – komik bývá nejsmutnější člověkem.

VERONIKO, jak sis ty hledala vztah k postavě Ireny, kterou hraješ?

Irena Idesová, matka Dory a Jakoubka, je jediná vyšínutější postava...

U stolu zavládne velké veselí a PETR BOROVEC, který hraje mentálně postiženého Jakoubka, překvapením vyvaluje oči...
PETR: Jediná???

VERONIKA: Já si myslím, že

Jakoubkova postava je retardovaná, zatímco moje je víc vyšínutá než retardovaná. Ano, z Ireny vzešel Jakoubek, tak to bude nějaký odkaz genů, ten jeho handicap. Zkoušení bylo hodně náročné, spoustu večerů jsem proplakala. Irena si povídá s anděly... a já vlastně nejsem nijak duchovně založená, ale v sobotu jsem se málem zabila v autě, tak jsem zjistila, že anděly mám, že jsem je tedy asi našla. Už se těším na hraní, protože je to pro mě velká výzva.

Máš tam i dost náročné tancování, nebo spíše – pohybem a tancem vyjadřuješ některé části děje.

Ano a díkybohu to mám s nejsilnějším mužem našeho souboru, takže cítím velkou jistotu ve všech zveďkách. I když mám modřiny všude možně, tancování mě hodně baví.

Ten silný muž, co dělá dobře zveďáčky, je TOMÁŠ LNIENČKA.

Hraje Idese, Irenina muže. Tome, jak se ti pracuje, když tě režíruje tvoje životní partnerka?
Dobře. Ona si to možná nemyslí, ale mně se s ní dělá dobře.

Dává ti doma připomínky?

Někdy se zeptám, ale neděláme to tak, že bychom doma na roli pracovali, že by se mnou Kačka procházela dialogy.

Bohužel choreografka Petra Parvoničová zjistila, že tančím, tak mě zapojila do pohybových věcí. A už se toho asi nezbavím. Budu Barišnikovem pardubického divadla. (SMÍCH)

PETŘE, bylo těžké najít prostředky, jak zahrát mentálně postiženého kluka? Jak jsi ho hledal?

Bylo to samozřejmě s pomocí paní režisérky, ale taky mi hodně pomohl „pan YouTube“. Jo, proběhla študírka. Ne od začátku, ale pak musela přijít. Všechno, co jsem dělal, bylo málo a nestačilo to. Na to jsem už neměl fantazii, tak jsem si pomohl, že jsem se díval na videa. Ze začátku jsem s tím trochu bojoval, měl jsem strach, že budu mít nějaký vnitřní problém. Ale ne, Jakoubek se mi dělá moc dobře. Jsem sice trochu v křeči... (SMÍCH)

ELIŠKA LÁSKOVÁ ztvárňuje několik postav – Justýnu, Fuksenu a jiné. Kterou máš nejraději? Nejradší mám asi Fuksenu, je to sebevědomá a silná žena a je příjemné ji hrát.

V rámci této postavy máš milostný tanec se svým manželem JOSEFEM LÁSKOU. Jak se vám to dělá?

Pár hrajeme poprvé. A není to moc fajn, hrozně se stydíme. Byli jsme z toho strašně nervózní a myslím, že pořád ještě jsme. Když hraješ vztah s někým cizím, je to v pořádku, ale takto mám pocit, jako bychom vás všechny zvali k nám do ložnice. Do soukromí. Možná si na to někdy zvyknu, ale když to děláme teď poprvé, bojíme se na sebe sáhnout. (SMÍCH)

A jak to vnímáš ty, PEPÍKU?

Já se taky stydím, je to takové zvláštní. Možná bych se tolik nestyděl, kdyby to nebyla moje žena.

Já mám pocit, že vám to naopak na jevišti moc sluší. A nic z toho, co říkáte, tam necítím. Pepo, ty hraješ kromě jiného esesáka a řekla bych, že mluvíš skvěle německy. Víš, co říkáš?

Vím to přesně. Nejdřív mi to mamka přeložila a kamarád, který je Rakušák, mi nahlál, jak přesně se to vyslovuje. Já jsem to pak poslouchal na MP3 a podle toho jsem se to naučil.

LADISLAV ŠPINER hraje jednu velkou postavu Švance a pak „slouží“ v mnoha situacích, hlavně v tanečních. Jak se ti hraje postava, kterou nelze vnímat jinak než záporně?

Je to složité. Je to člověk, který prošel nějakým martýriem, něco se mu stalo, nechci vše dopředu čtenářům prozrazovat, a na základě toho se vůči některým lidem „zamknul“. Vstoupil do gestapa, což v pohraničí udělala spousta lidí, jako i to, že později vstoupil do StB. Asi byl nešťastný, nějak ho jeho osud vnitřně poznamenal. Asi se s takovými věcmi žije špatně. V inscenaci mám obrovský monolog, ve kterém se jeho jednání vysvětluje a je to i svým způsobem jeho obhajoba. Ta postava mi dost připomíná Hendrika Höfgena (KTERÉHO HRÁL LÁDA V MEFISTOVI – POZN. RED.), taky se sebou bojoval, byl v gestapu, pak ve STASI, nemohl spát...

JINDRO, ty ve své postavě také procházíš velkým věkovým rozpětím. Hraješ Surmenu

od osmnáctileté až po starou ženu...

Taky v Normálním debilovi hraju puberťačku, jenomže tady to nemůžu hrát komicky. Mě to baví, ale nevím, kam až můžu jít. Až tady Káta (REŽISÉRKA – POZN. RED.) nebude, tak možná budu přidávat na tu mladou, zatím jsem taková svázaná. Ke stáří mám blíž, tak se mi to hraje lépe.

ROMANO, tvé postavě je 94 let – jak se ti to hraje?

Jsem z toho trochu vyděšená! Byla jsem zaskočená, že mám hrát někoho tak starého, když se vnitřně cítím na pětadvacet. (SMÍCH)

LÍDO, jak se tobě hrají malické role ve zkratce?

Řekla, bych, že je to někdy možná i složitější a těžší než velké role. Ty mají příběh, něco se o nich dozvídáme i kolem. Ale aby herec úplně nezahodil malou roli, musí být nějakým způsobem trefný, přesný.

DÁŠO, tvoje poslední postava, kterou jsi nazkoušela, byla Margaret Thatcherová. A teď babka z Kopanic...

Je moc fajn hrát tak rozdílné role. Trochu jsem s tím bojovala, ale pak jsem si nazula bagančata, už jsem neměla podpatky a byla jsem víc na zemi. Nechci tím ze sebe dělat

někoho, kdo neumí zahrát obyčejnou vesnickou ženskou. Myslela jsem i na připomínku paní režisérky – není to elegantní šampaňské, ale zemitá kořalka. (SMÍCH)

KAROLÍNA ŠAFRÁNKOVÁ prochází celým dějem, ale málokdy promluví. Kdo je tvoje postava?

Hraju kopanickou Madonu, která je ochránkyní všech Kopaničářů, ale i všech lidí, kteří se k ní modlí. Je to jejich naděje. Stojí při všem – při smrti i u narození. I když mi to moc nejde, hraje se mi krásně, protože Katka je skvělá režisérka. Uvidím, jestli to bude podle jejich představ.

A ještě přání DAVIDA PISKAČE, sedmnáctiletého člena Mladého divadelního studia LAIK, který je, jak říká, šťastný, že může být součástí naší inscenace. Přej si, aby se už konečně mohlo hrát pro diváky, protože chce do divadla pozvat všechny své kamarády. A hostující ANTONIE TALACKOVÁ závěrem prozrazuje, že se u nás na jevišti, ale i mimo něj cítí moc dobře a že by u nás ráda hrála dál... Já osobně si toho moc považuji a doufám, že k tomu ještě bude příležitost. Co víc si přát? Už jenom vás diváky. Věříme, že to bude brzy!

JaU

V. MALÁ S KOLEGY, FOTO R. KALHOUS

Z DRAMATURGICKÉHO ARCHIVU

Stále ještě nemůžeme hrát, ale vzpomínat naštěstí můžeme. A že máme na co! Ve fotografickém a dramaturgickém archivu Východočeského divadla nalezneme tolik materiálů k nespočtu inscenací, které se hrály na pardubických divadelních prknech a které se nesmazatelně zapsaly do srdcí mnoha diváků. Kde začít? U výročí...

10. února tomu bude dvacet let, co měl v Městském divadle premiéru muzikál **Willyho Russella POKREVNÍ BRATŘI**, který zde ještě jako host režíroval **Petr Novotný**. V hlavních rolích zazářili **Jindra Janoušková**, **Petr Brychta** v alternaci s **Milanem Němcem** a **Tomáš Kolomazník**, kterým výborně sekundovali **Petra Janečková**, **Ludmila Mecerodová**, **Jiří Kalužný**, **Pavel Doucek** a další. Text přeložil tehdejší dramaturg VČD **Martin Fahrner** a v Pardubicích se konala česká premiéra.

Pokrevní bratři se okamžitě stali diváckým hitem a třikrát po sobě v letech 2001, 2002 a 2003 opanovali diváckou anketu o nejuspěšnější inscenaci VČD. Strhující příběh dvojčat, která byla hned po narození násilně rozdělena, přesto je osud stále táhl k sobě, se setkal i s vřelým ohlasem u odborné kritiky – *Pokrevní bratři* vyvolali nadšení, napsala v *Právu* **Hana Paskerová** nebo *Odvaha čínoherního souboru Východočeského divadla nastudovat muzikálové představení se vyplatila, podařilo se vytvořit ojedinělé představení přesahující teritorium regionu*, uvedla v *Hradeckých novinách* **Milada Velehradská**.

RaS

J. JANOUŠKOVÁ COBY JOHNSTONOVÁ

T. KOLOMAZNÍK A M. NĚMEC V ROLÍCH MICKEYHO A EDWARDA

L. MECERODOVÁ V ROLI LYONSOVÉ

J. KALUŽNÝ A P. BRYCHTA ALIAS VYPRAVĚČ A EDWARD

FOTO V. MOHYLOVÁ

ZEMŘELA MILENA ASMANOVÁ

3. ledna nás navždy opustila paní **MILENA ASMANOVÁ**, která byla na konci 50. let minulého století členkou uměleckého souboru Východočeského divadla.

Herečka a pedagožka **Milena Asmanová** se narodila 11. října 1930 v Brně. Mládí však prožila v České Třebové, kde po základní škole navštěvovala Odbornou školu pro ženská povolání. A již zde se začala zajímat o herectví, které poté studovala na pražské DAMU. Po absolvování školy v roce 1953 krátce hrála v Divadle pracujících v Mostě.

Do Východočeského divadla nastoupila ještě pod svým dívčím jménem Reindlová a setrvala zde v letech 1954–1960. Zpočátku alternovala s Janou Štěpánkovou

jako Nerissa v Kupci benátském (1954), v inscenacích režiséra Karla Nováka vytvořila i další role, např. Markýzu z Mondecara v Donu Carlosovi (1955), Dudgeonovu manželku v Shawově Pekelníkově či Kačenku v Jak se vám líbí (1956). Dále se představila jako Suky v Žebrácké opeře v režii Jána Roháče (1957), coby Paní Vodičková ve Veselých paničkách windsorských v režii Karla Dostala (1958) nebo v roli Marie Warenové v české premiéře Čarodějek ze Salemu pod režijní taktovkou Miloslava Veverky (1960).

Po pardubické éře natrvalo zakotvila ve Státním divadle v Ostravě (dnes Národní divadlo moravskoslezské). S odchodem do důchodu v roce 1993 zde ukončila stálé angažmá, ale ještě dlouho v ostravském divadle pohostinsky vystupovala. Hostovala však i na dalších scénách (D 4,6 v Praze, ostravské Divadlo loutek, Těšínské divadlo, Švandovo divadlo v Praze, Divadlo Skelet Pavla Trávníčka). Své herectví uplatnila rovněž v ostravském rozhlasu (Její pastorkyňa, Devadesát tři atd.), v dabingu (např. Smrtonosná past 2) a také v inscenacích a seriálech ostravského studia Československé televize (Košílka, Postel s nebesy, U nás doma, Na rozhodnou, Osudové peníze a především hlavní role selky Karolíny v seriálu Kamenný řád z roku 1975). Před filmovou kamerou se poprvé objevila v 50. letech ve dvou drobných rolích – Olověný chléb (1953) a Útěk ze stínu (1958), později ztvárnila především postavy matek ve filmech pro mládež (Prázdniny s Minkou, Neobyčejná třída, Třicet panen a Pythagoras). Po revoluci se objevila ve filmech Vincenc Priessnitz (1999), Osudové peníze (2010) a v několika dalších. Naposledy ztvárnila malou roli v televizním seriálu Policie Modrava. Dlouhá léta vyučovala na ostravské konzervatoři. Pro výchovu mladých herců pak v 90. letech založila při Národním divadle moravskoslezském divadle herectvé studio Mileny Asmanové, známé pod zkratkou MASH. Svou hereckou dráhu pod jejím vedením začínali Milan Kačmarčík, Tereza Bebarová, Zuzana Kajnarová, Michal Kavalčík, Lenka Zbranková nebo Zbigniew Kalina. V roce 1999 jí Nadace Život umělce udělila Cenu Senior Prix.

Čest její památce!

RaS

← JAKO TERESINA VE HŘE FILUMENA MARTURANO, VČD 1957

NA DIVADLE MĚ BAVÍ TA ROZMANITOST, ŘÍKÁ JANA KOSEJKOVÁ

JANA KOSEJKOVÁ šije pro divadlo kostýmy už více než třicet let, přičemž bezmála dvacet let jako vedoucí krejčovny. Při příležitosti oslav 110. výročí otevření pardubického divadla byla i ona za svůj nesporný přínos oceněna pamětní medailí. Vždycky jsem obdivovala, jak elegantně a nápaditě se Jana dokáže obléknout. Zkrátka šmrncovní ženská, k tomu nesmírně milá a praktická, i když si režisér přivede sebenáročnějšího kostýmního výtvarníka. Co bylo pro Janu za léta jejího působení u nás největší výzvou a jak vlastně divadelní krejčovna při práci na každé inscenaci funguje, se dočtete v následujícím rozhovoru.

Jani, jak dlouho tady v divadle pracuješ?

No... dlouho. (SMÍCH) Nastupovala jsem 1. dubna 1987.

Pracovala jsi předtím ještě někde jinde?

Nejdřív jsem pracovala jako dámská krejčová v Oděvní tvorbě v Pardubicích naproti tehdejšímu Prioru. Tam jsem později i přijímala zakázky v obchodě, což mělo jednu výhodu – poznávala jsem lidi, na které se šilo. V roce 1979 se mi narodil první syn, po materské jsem nastoupila dokonce do pardubické Tesly, kde jsem, teď už to můžu říct, pájela součástky na odpalování raket. (SMÍCH) Pak se mi v roce 1984 narodil druhý syn, brzy nato

onemocněla maminka, takže jsem se musela starat i o ni, a k tomu jsem chodila pracovat na noční směny do pekárny.

Navázat potom na původní profesi v divadelní krejčovně musela být velká úleva. Jak ses k téhle práci dostala?

Z Oděvní tvorby jsem se znala s Evou Vocáskovou, měly jsme stejně staré děti, byly jsme kamarádky. A když jsem u nich doma řekla, že už bych chtěla začít shánět nějakou práci, protože do Tesly ani do Tvorby už se mi moc nechýlo, Honza (JAN VOCÁSEK, TEHDEJŠÍ ŠÉF TECHNIKY – POZN. RED.) mi řekl, že v divadle hledají posilu do krejčovny na půl úvazku.

Když se vrátím ještě zpět v čas – baví tě šít už odmalička? Neuvážovala jsi někdy nad tím, že bys i navrhovala oděvy?

Šít jsem začala asi v sedmé třídě na základní škole. Sobě i mamince jsem navrhovala a šila podle různých časopisů. Hlavně protože u nás se v té době nedaly sehnat takové modely, jaké bych chtěla nosit. Je pravda, že na učňáku mi paní učitelka radila, ať zkusím návrhářství. Ale to jsem tehdy nechýla, byla jsem mladá a hloupá. Na druhou stranu, kdybych ji poslechla, možná bych pak ani nepracovala tady v divadle, a to by byla velká škoda. Prostě to tak mělo být. A tak jsem alespoň šila na syny, když byli malí. (SMÍCH) Vymýšlela jsem různé bundičky s obrázky, zkrátka zase to, co se nedalo sehnat.

↓ J. KOSEJKOVÁ S KOSTÝMNÍM VÝTVARNÍKEM R. ŠOLCEM A KOLEGYNÍ J. KREJČOVOU PO PREMIÉRE DIVADELNÍ KOMEDIE, FOTO J. SEJKORA

A teď už šiješ jen tady v práci? Nebo pořád třeba i na sebe, na vnučky?

Na sebe moc ne. Ale mám dvě šestileté vnučky Terezu a Elišku, dvojčátka, tak na ně i na jejich panenky, a taky na děti synova kamaráda, hlavně na devítiměsíční Magdalenku, na tuhle malou parádnici teď šiju nejvíc – všelijaké šatičky, a to si teda užívám.

Čím je práce v divadle pro tebe zajímavá?

Na divadle mě baví ta rozmanitost. Líbí se mi, že neděláme pořád to samé – třeba jen dobové, nebo jen civilní šaty, ale střídáme různá období a styly.

Můžeš se tady nějak realizovat i ve smyslu toho návrhářství? Nebo jen naplňuješ představy výtvarníků?

Někdy můžu. Hlavně u výtvarníka Romana Šolce (KTERÝ DLOUHODOBĚ SPOLUPRACUJE NA ČASTO VÝPRAVNÝCH INSCENACÍCH REŽISÉRA PETRA NOVOTNÉHO – POZN. RED.). Když se jedná o dobové kostýmy, seznámí nás se svojí rámcovou představou, předá nám návrhy základních kostýmů, a my je pak dozdobíme, dopracujeme. Znáš jeho slova: „Překvap mě!“ (SMÍCH) Za ta léta spolupráce už víme, jak na to, a Romana dokážeme překvapit mile. Pak se ještě jako návrhářka hodně vyřádím, když šijeme pro Mladé divadelní studio LAIK. Scénu a kostýmy nejčastěji navrhuje Vláda Chmelař, náš rekvizitář. Od něho vždycky dostaneme náčrty kostýmů, a na kterých pak samy pracujeme – většinou dokážeme vše ušít ze zbylých materiálů včetně krásných princeznovských šatů.

Máš ještě nějaké oblíbené výtvarníky kromě Romana Šolce?

Ted' zrovna doděláváme s Agnieszkou Pátou-Oldak Žitkovské bohyně, to je krásná spolupráce. Jednak je úplně nadšená z našeho fundusu, dokáže z něj vybírat a kompletovat nové kostýmy, a navíc je neustále milá a vstřícná, když něco vybereme nebo navrhneme samy. Příští týden se má začít zkoušet druhý díl Normálního debila, tak na to se těšíme všechny, protože spolupráce se Šárkou Bellanovou je vždycky moc fajn. A když tak přemýšlím, vlastně ani nevím, že bychom si někdy s někým nesedly. I když přijde mladý návrhář, snažím se mu vyjít vstříc, protože on dokonce zná hru a má představu o budoucích kostýmech, kterou konzultuje s režisérem. A na druhou stranu si myslím, že každý výtvarník, i když s námi pracuje poprvé, už pozná, že nejsme žádné začátečnice, takže slušnost a vzájemné porozumění tady funguje už dlouho.

Jaká inscenace byla pro krejčovnu největší výzvou?

Asi... („ONDINA!“ NAPOVÍDÁ SE SMÍCHEM KOLEGYNĚ JARUŠKA KREJČOVÁ) No jo, Ondina! Rok 2003. Máš pravdu, tak na to asi nikdy nezapomenu. Byly prázdniny a paní Dana Plzáková, tehdejší vedoucí krejčovny, musela náhle do nemocnice a mě poprosila, abych ji na začátku následující sezóny zastoupila. Tehdy tady poprvé režíroval Marián Pecko. Před předávací poradou jsme tady s Jarčou trochu spekulovaly, ona mě ujišťovala, že se nemám čeho bát, Ondina se tu už hrála a šily se do ní jen řízy, takže to určitě nebude nic složitého. A pak přišel výtvarník Pavol Andraško se svými návrhy a nám bylo jasné, že jsme se šeredně zmýlili. Samé fraky, které jsem nikdy nestříhala, kůže a kožešiny! Treba Pavel Novotný měl mít veliký frak a obrovský kožešinový límec, aby vypadal jak lev. Všechny střihy jsem si nakonec musela počítat podle mír herců. No, bylo to hodně náročné.

Křest ohněm ve vedoucí pozici, v níž jsi už zůstala.

↑ NAD NÁVRHY KOSTÝMŮ NOCI NA KARLŠTEJNĚ, FOTO J. SEJKORA

Mluvily jsme o předávací poradě, kdy krejčovně výtvarník předá své návrhy a představy o kostýmech v budoucí inscenaci. Co se děje pak?

Pak s výtvarníkem samozřejmě dál komunikujeme. Když je potřeba, jedeme s ním do Prahy nakoupit materiál. Nejčastěji takhle jezdíme právě s Romanem. Doblíváme se na podobě základního kostýmu, protože na kreslených návrzích někdy není úplně dobře vidět, jak má kostým stříhově vypadat. Potřebujeme také další důležité informace, jako například kolik času má herec na převlek, kostým musí být nejen krásný, ale i funkční. Šijeme na dvě zkoušky, každý kostým je ušitý na míru konkrétnímu herci. Je důležité, aby se v něm dobře cítil, aby ho kostým neomezoval, úpravy proto běžné děláme i v generálkách těsně před premiérou. Někdy se i stane, že režisér celý kostým úplně zruší.

Na jakých kostýmech nejraději pracuješ? Jaký styl tě nejvíc baví?

Já mám nejradši dobové kostýmy.

Které jsou, předpokládám, nejpracnější...

To je pravda, ale i tak mě baví. Pracujeme s nádhernými materiály, zdobíme krajkami, perličkami. Můžu se u toho vyblbnout. (SMÍCH) Treba šaty královny Alžběty v Zamilovaném Shakespearovi, na nich se toho hodně přišivalo ručně, braly jsme si je dokonce i domů, abychom je stihly dodělat.

Zamilovaný Shakespeare se hemží množstvím přepychových kostýmů, kolik jste jich ušily celkem?

Asi devadesát. Ale nejvíc kostýmů, co si pamatuju, bylo v My Fair Lady – více než sto dobových kostýmů, hlavně dámských šatů, a všechno se šilo ručně.

Vím, že do hlediště chodíš, i když nemusíš, nechybíš na žádné premiéře, na jaké představení ráda zajdeš, až to bude možné?

Určitě na Malou scénu na Venkov, protože ten jsem neviděla celý a slyšela jsem na něj dobré ohlasy. A také se moc ráda znovu podívám na Podivný případ se psem nebo na Zamilovaného Shakespeara. Hodně se těším na Žitkovské bohyně, z generálek, které jsem viděla, jsem nadšená.

AnH

ŠTĚDRONOČNÍ ZPÍVÁNÍ NAHRADIL ONLINE VÁNOČNÍČEK

JEVIŠTĚ PLNÉ NAŠICH HERECKÝCH HVĚZD PŘI SVÁTEČNÍM VÁNOČNÍČKU BOHUŽEL VŠAK S PRAZDNÝM HLEDIŠTĚM.

V neděli 20. prosince ve 20 hodin se na jevišti Městského divadla spustily kamery dvou mobilních telefonů v rukou ředitele divadla **Petra Dohnala** a **Petra Borovce**, z nichž byl na facebookovém a instagramovém profilu divadla přenášén sváteční zábavný večer nazvaný **VÁNOČNÍČEK**, jenž nahradil letos bohužel zrušené tradiční Štědronoční zpívání v divadle.

V rámci programu moderovaného dramaturgyní **Janou Uherovou** herci bilancovali, co všechno během velmi netypického roku 2020 stihli připravit, samozřejmě si také povídali o Vánocích, zpívali koledy i hity ze slavných muzikálů, které jsme v dávné i nedávné minulosti uváděli na našem jevišti. Sledující diváci soutěžili o vstupenky na letní

představení na Kunětické hoře. A neformálního večera se zúčastnil i prezident pardubického Lions Clubu **Jiří Skalický**, jenž předal šeky (jeden i za Nadaci Lenky a Romana Šmidberských) mamince nemocné **Marušky Šimberské** na pořízení speciálního terénního kočárku „benecyk“.

Zlatá adventní neděle v divadle byla ve znamení velmi příjemného, až rodinného setkání. Všichni se však těšíme, až se virtuální kontakt změní v osobní a hlediště se opět zaplní diváky. Chybíte nám!

Záznam Vánočního je k vidění na divadelním Facebooku a Instagramu, více fotografií naleznete na www.vcd.cz.

RaS

DAGMAR NOVOTNÁ LOŇSKÉMU ROKU S CHUTÍ ZAPÍVALA GOOD BYE Z MUZIKÁLU HELLO, DOLLY!

RADEK ŽÁK POHOVOŘIL O NELEHKÉM OSUDU DETEKTIVNÍ KOMEDIE SHERLOCK V NESNÁŽÍCH.

JOSEF LÁSKA S LADISLAVEM ŠPÍNEREM UKÁZALI KOLEGŮM I DIVÁKŮM SVÉ CENY THÁLIE PRO ČINOHERCE DO 33 LET.

PETRA JANEČKOVÁ V PÍSNÍ ZAVZPOMÍNALA NA MUZIKÁL SUGAR, V NĚMŽ PARTNEŘILA PRÁVĚ S MARTINEM MEJZLÍKEM.

JINDRA JANOUŠKOVÁ NA ZÁVĚR ROZKROJILA JABLKO, V NĚMŽ SE OBJEVILA JASNÁ HVEZDIČKA – ZNAMENÍ NADĚJE V LEPŠÍ ZÍTRKY!

ZLATÝM HŘEBEM VEČERA BYLO PŘEDÁNÍ ŠEKŮ Z RUKOU JIŘÍHO SKALICKÉHO MAMINCE MARUŠKY ŠIMBERSKÉ. FOTO JIŘÍ SEJKORA

ČETBA Z ČASŮ KORONY: KOSPRD A TELECÍ

Spisovatelka, překladatelka a scenáristka EVA PAPOUŠKOVÁ (nar. 1969) nám nezištně a vstřícně poskytl(a) k četbě svou novelku Kosprd a Telecí, která bezesporu pobaví a potěší nejen předškolní děti. Knížku během první vlny covidové pandemie v divadelním zvukovém studiu načetla Ludmila Mecerodová, poslechnout si ji můžete www.ycd.cz v sekci REPERTOÁR pod rubrikou ČETBA ZA ČASŮ KORONY.

Eva Papoušková se do dětských duší zapsala i dalšími knížkami jako Vombat Jirka a Vombat je statečný – pro nejmenší děti, Cestování s velrybou nebo Cílovníci. Píše také scénáře k televizním pohádkám a seriálům, stejně jako scénáře k filmům Svátba na bitevním poli a připravované rodinné komedii režiséra Tomáše Mašína Kdo je tady nejlepší.

Paní Evo, vaše tvorba má široké rozpětí od roztomile edukativních pohádek pro nejmenší děti až po seriálovou produkci pro každodenního večerního diváka televize, napsala jste i vysoce ceněný dobrodružný skautský příběh Cílovníci z poválečných let české země. Kde čerpáte inspiraci a jak se rodí vaše náměty?

Mám pocit, že příběhy kolem nás volně proploouvají. A když je nikdo nezachytí, zmizí. Takže se snažím zachycovat.

Máte k různým žánrům nějak rozlišený vztah? Jako třeba co píšete radši a co spíš jen na objednávku? Nebo co jde snáze a co hůř?

Psaní se u mě nerozděluje na kvalitní a odfláknuté. Psaní mě bolí, zlobí a nedává mi mnohdy spát. Cílové skupiny jsou různé. Mají odlišná očekávání a požadavky.

Jak se zrodil nápad napsat příběh Cílovníci, odehrávající se na koleji Jiřího z Poděbrad těsně po válce? Zjistila jsem, že po světě je mnoho jejich zajímavých absolventů. Ačkoliv chlapecká kolej, co měla být českým Etonem, trvala jen dva roky, její výchovný počín byl znát po další dekády. Chtěla jsem jí vzdát hold.

Z jakých zdrojů jste čerpala a jak jste je získala? Vzadu v knize je seznam muzeí a archivů, to za prvé. Mnohé se do nich nikdy nedostalo. Bylo třeba sbírat orální svědectví absolventů, s nimiž jsem vedla strukturované rozhovory v naději, že se mi podaří některá fakta potvrdit z vícero stran. Měla jsem velkou radost, když to do sebe začalo zapadat.

Knížka Kosprd a Telecí mi doslova učarovala v době, kdy jsem hledala náměty pro loutkové divadlo. Jenže jsme s režisérem nenašli klíč k jejímu loutkářskému uchopení. A tak jsme pak s lehkou závistí i velkým respektem pošilovali po Divadle Alfa, kde ho našli. Jejich představení jsem bohužel neviděla. Líbilo se vám?

Byla to má loutková premiéra, všechny moje chyby vychytl skvělý režisér a výborná dramaturgie. A byla jsem šťastná, když se děti smály.

Jak vznikla vaše spolupráce s výsostnou českou výtvarnicí Galinou Miklínovou, mimo jiné spoluautorkou kultovních Lichožroutů?

Výsostné výtvarnici vaši poklonu vyřídím. Galka je kolegyně z nejdražších. Seznámila nás dramaturgyně dětské redakce tehdy ještě Československé televize Kateřina Krejčí, která je podepsaná pod neskutečným množstvím českých pohádek. Její instinkt, že si budeme s Galinou umělecky a lidsky rozumět, byl zcela dokonalý.

Chystáte spolu něco nového?

Galina má v ateliéru pro mě na stole třetí díl Vombata Jirky a já mám u sebe doma na jejím stole (ona mi totiž půjčila psací stůl po dědovi) Sáru Kalamitu, což je taková malá odvážná holka s nadpřirozenými schopnostmi. Její babička byla Pipi Dlouhá Punčocha.

Ať se nadále skvěle daří vám i vašim knížkám.
Moc děkujeme!

JaP

STÁLE PŘED PREMIÉROU... VENKOV

Už 10. října jsme měli prvním divákům představit vztahový thriller **VENKOV** britského dramatika **Martina Crimpa**. Napínavý příběh manželů, do jejichž života vstoupí mladá žena, na Malé scéně inscenoval režisér **Janusz Klimsza**, který si ke spolupráci přizval **Petru Janečkovou**, **Martina Mejzlíka** a **Veroniku Malou**. V generálovém týdnu však do posledních příprav zasáhla nemoc a posléze druhá vlna covidové pandemie, která chystanou premiéru definitivně odsunula.

Náhradní termín premiéry jsme naplánovali na 31. ledna s bláhovou nadějí, že v novém roce bude lépe. Bohužel však není a premiéra byla opět odsunuta. Strhující novinka v repertoáru je ale nazkoušena, herci si ji udržují v paměti při průběžně konaných oprašovacích zkouškách, aby po rozvolnění nastolených protiepidemických opatření mohli neprodleně předstoupit před diváky. Než se tak stane, nabízíme alespoň drobnou fotoochutnávku... RaS

FOTO J. VOSTÁREK

VÝCHODOČESKÉ DIVADLO
U DIVADLA 50, 531 62 PARDUBICE
☎ 466 616 411 [WWW.VCD.CZ](http://www.vcd.cz)
f [FACEBOOK.COM/VCD.PARDUBICE](https://facebook.com/vcd.pardubice)

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK
PONĚLÍ–ÚTERÝ 10:00–18:00
STŘEDA–ČTVRTEK 10:00–17:00
PÁTEK 10:00–15:30
☎ 466 616 432 ☎ 466 616 402
✉ OBCHOD@VCD.CZ

VEČERNÍ POKLADNA
☎ 466 616 430

HROMADNÉ OBJEDNÁVKY
LENKA HRONOVÁ ☎ 725 986 767
✉ HRONOVA@VCD.CZ

PŮJČOVNA KOSTÝMŮ
JAROSLAVA KREJČOVÁ
ČTVRTEK 16:00–17:00
☎ 466 616 423 ☎ 602 405 379

DIVADELNÍ KLUB ☎ 608 872 224
PONĚLÍ–ČTVRTEK 11:00–23:00
PÁTEK 11:00–00:00
SOBOTA 16:00–00:00
NEDĚLE 16:00–22:00

ZŘIZOVATELEM VČD JE STATUTÁRNÍ MĚSTO PARDUBICE
ZA FINANČNÍ PODPORY MINISTERSTVA KULTURY ČR A PARDUBICKÉHO KRAJE

GENERÁLNÍ PARTNER VČD

 Synthesia
Chemie pro budoucnost

PRVNÍ HLAVNÍ PARTNER VČD

 EOP ELEKTRÁRNÝ
OPATOVICE

VÝZNAMNÍ PARTNEŘI VČD

JHV

Kooperativa
VIENNA INSURANCE GROUP

NADACE
LENKY A ROMANA
ŠMIDBERSKÝCH

CH&T PARDUBICE
ČLEN SKUPINY ENTERIA

PARTNEŘI VČD

 ComArr

 BARTH

 HAK

 VCES
AKROBILNÍ CENTRUM CHOMUP

 Kavoviny
TRADICE OD ROKU 1898

era

 **DOSTIHOVÝ
SPOLEK**

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI VČD

 deník

 Pardubice
Český rozhlas

TV

 KAS
Radio

 BEAT
RADIO

 Country
RADIO

 Jes
88.0

 BUSTV
ŽABANŮVŮ CESTOVÁNÍ

 PARDUBICE
ZIVE

Informační server
WWW.PARDUBICE.CZ

DIVADELNÍ ZPRAVODAJ ÚNOR 2021 PŘIPRAVIL: R. SMETANA DESIGN: A. HARVANOVÁ
FOTO NA TITULNÍ STRANĚ: P. JANEČKOVÁ A A. TALACKOVÁ, ŽITKOVSKÉ BOHYNĚ, FOTO R. KALHOUS